DOKONALÁ PŘÍTELKYNĚ

JEJÍ LÁSKA SE STÁVÁ NEBEZPEČNOU ZÁVISLOSTÍ

KAREN HAMILTON

KAREN HAMILTON

DOKONALÁ **PŘÍTELKYNĚ**

Copyright © 2017 Karen Hamilton
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Renata Hajslerová, 2018
Obálka © Kreatika s.r.o., 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-123-3 (pdf)

KAREN HAMILTON

DOKONALÁ **PŘÍTELKYNĚ**

Přeložila Renata Hajslerová

Prolog

Červenec 2000

Dívám se dolů a vidím dva páry pohupujících se nohou. Já mám žlutobílé sandálky, na okrajích zdobené sedmikráskami, jeho hnědé jsou na suchý zip a po stranách mají nakreslený tmavě modrý traktor. Ponožky mu neladí, nikdy se mi nepodaří najít stejné do páru. Jedna je tmavě červená, druhá černá. A jsou mu příliš těsné – od vlnkovaného vzorku se mu kolem lýtek hned nad gumičkou obtiskl proužek. Kope z boku do skály – buch, buch, buch, buch. Hluk se odráží od všech čtyř stěn. Ve vodě pod námi čeří vodoměrky stojatou, kalnou vodu, ve které se, jak vím, schovává vykachličkovaný, stříbřitě modrý delfín – jedno z dvojčat, druhé je vidět vzadu, kde voda ustoupila. Těsně nad vodní hladinou jsou obnažené pásy jemného, lepkavého slizu.

Slunce pálí, přes lícní kosti se mu táhne v červeném pruhu a rozpíjí se na špičce nosu. Měl by mít klobouk.

Všichni vědí, že malé děti by měly mít klobouk nebo krém s vysokým faktorem, ale dnes ráno jsem ve spěchu nedokázala najít ani jedno. Zato máme dost jídla na piknik, protože jsem jej stihla připravit dřív. Bílý chléb byl trochu ztvrdlý, už když jsem jej krájela na nestejně silné plátky, a proto jsem jej vylepšila hrubší vrstvou krémového sýra. Taky máme slané brambůrky. Uhladím rukou igelitovou tašku, abychom ji na betonových dlaždicích mohli použít jako ubrus, oddělím od sebe trojúhelníčky chleba, položím na ně pár brambůrků a úhledně je zase slepím k sobě.

Hned jak mu vytrysknou slzy, vím, že jsem to neměla dělat.

„Já brambůrky na sendvič nechci!"

„To jsi měl říct dřív."

Jeho křik mi duní v uších tak, že se mi zvedá žaludek. Táhnu ho od okraje skály, přitom rychle sbírám brambůrky a házím je zpátky do sáčku. Další špatný nápad, protože na nich zůstane otisk bledého sýra. Sednu si proti němu se zkříženýma nohama.

„Vezmi si hrozny!"

Zmlkne a hledí na mě, v koutcích napuchlých očí se mu hromadí slzy.

Matka nemá ráda, když jí hrozny, pokud nejsou rozkrojené na půlky nebo čtvrtky. To proto, aby se nezadusil. Já jsem si ale s sebou zapomněla přibalit nůž. Taky bych je mohla rozkousnout napůl, ale nerada si před sendvičem dávám něco sladkého. Kromě toho matka neví o spoustě jiných věcí, které vyvádí, a pár nenakrájených hroznů je na seznamu možných nebezpečí, před kterými

jsem ho navíc v minulosti už uchránila, někde hodně, hodně hluboko dole.

„Vezmi si trošku," zopakuju klidně, i když se tak ve skutečnosti necítím. „Jsou to ty fialové. Ty, co máš rád." Uchopím hrozny palcem a ukazováčkem, odtrhnu od stonku a podám mu je.

Drží je oběma rukama, silně do jednoho po druhém kouše, šťáva mu při tom stéká po bradě.

Pocítím úlevu. Čím je starší, tím je těžší se mu zavděčit. Rychle se prosazuje a dožaduje se všeho, co se mu zlíbí.

Když koušu do sendviče, brambůrky křupou a zatlačují se hlouběji do těsta. Ruce a nohy mi ovívá větřík tak slabý, jako by věděl, že v tenhle nádherný den není vítaný. Jakmile zmlkne, nastane úplné bezvětří.

„Ještě!"

„Prosím!"

Zamračí se.

Když odtrhávám další hrozny, přemýšlím o tom, co asi dělá sousedka odvedle. Je jí jedenáct, je skoro o rok starší než já. Dává si zrovna zmrzlinu? Má nohy zabořené v jemném písku? Její rodina mě pozvala, abych s nimi šla dnes na pláž, ale já mám povinnosti v podobě čtyřletého kloučka, takže odpověď zněla ne.

Vdechuju silnou vůni levandule. Poblíž bzučí včely, někde opodál se probouzí sekačka na trávu. Otočím se pro případ, že by to byl hlavní zahradník. Ten, který se na mě vždycky usmívá a říká, že mám hezkou tvářičku. Zaclonním si rukou oči a mžourám, ale rozpoznám jen stín muže v montérkách, kterému tvář zakrývá riflový klobouk.

„Mám žízeň!“

„Nemáme žádnou vodu, budeš si muset dát tohle.“

Otevřu plechovku s limonádou. Nemá dovolené pít bublinkové ani hodně sladké nápoje. Matka pro něj stanovila tolik pravidel, že někdy nevím, jestli se mám smát, nebo plakat. Jestli mám být ráda, že se stará, nebo mám být prostě jen otrávená. Tenhle pocit mívám často – pocit, kdy nevím, jak se v určitých situacích cítit.

Když mu bublinky z limonády šumí v puse, dělá na mě různé obličeje. Musí mít opravdu žízeň, protože kvůli pití vůbec nijak nevyváděl. Když takhle vraští tvář, vypadá docela mile a já na pár vteřin pocítím příval vřelosti. Ale potom upustí plechovku. Ta se s rachotem stočí na bok, a jak se přes okraj kutálí dolů, pití z ní stříká na všechny strany. Do vody vletí se šplouchnutím tak jemným, že jej sotva uslyším. Oba se předkloníme a hledíme dolů.

„Žáby nebo ryby to vypijí,“ říkám zvesela.

Natáhnu ruce, abych si jej mohla přivinout k sobě.

Prudce mě odstrčí zpět, paže má silné. „Ne! Já to chci nazpátek.“

Ani mě nenapadne. Nesnáším už jen pomyšlení na jeho křik; zvuk jeho řevu mě probodává a musím se hodně ovládat, aby si nezacpala uši a nezačala křičet sama.

„Běž najít nějaký dlouhý klacek,“ řeknu rychle.

Stoupne si a nadšeně odběhne kolem levandulí směrem k dubům.

Poslední, co na něj zavolám, je: „Budeš potřebovat nějaký opravdu hodně dlouhý!“

Začnu znovu pohupovat nohama přes okraj, položím se, zavřu oči a užívám si chvilku božského klidu. Cítím, jak mi teplo z betonových dlaždic prostupuje přes bavlněnou sukni ke stehnům, zatímco horní polovinou těla ležím v trávě, která mě šimrá na krku. Slyším vzdalující se sekačku. Začíná se mě zmocňovat lenost. Zhluboka dýchám letní vzduch a chvíli mi trvá, než si dokážu namluvit, že pod sebou cítím písek, a ne beton a trávu.

Okolní realita se pomalu vzdaluje a znovu vkrádá zpět. Zdá se mi, že slyším šplouchnutí vody, jako kdyby se dolů vrhl racek, který nečekaně zahlédl rybu.

A pak už nic.

Škubnu sebou, malátná a dezorientovaná. Rozhlížím se kolem, dívám se dolů.

Běžím, šplhám, natahuju se, chytám a tahám.

Všechno zbytečně, protože Will tu není. Je jen hrobové ticho. Někde hluboko uvnitř cítím, jak se jedna část mého já vzdaluje, až se nakonec oddělí úplně.

Od té doby se v myšlenkách dokážu lehce přenést na bezpečné místo vždy, když to nejvíc potřebuju.

1

Současnost

Fialovou rtěnkou dokončím svou proměnu. Nejlepší nápady se zdají tak úžasně jednoduché, jakmile na ně člověk přijde.

Ze zrcadla pocákaného vodou se na mě dívá kdosi cizí se silným nánosem make-upu a tmavě hnědými vlasy, ale s mýma očima. Polyesterová kravata mě škrábe, a přestože mi připadá zvláštní mít na sobě uniformu, jsem ráda, že mi naškrobený kalhotový kostým s ramenními vycpávkami ve stylu osmdesátých let umožnil proměnit se v anonymní zaměstnankyni aerolinek. Mám neutrální a profesionální výraz, klidný a zdrženlivý. Nový rok, nové já.

Amy, jejíž odraz vidím v zrcadle vedle toho svého, svraští nos. „Tenhle záchodový puch mi připomíná školu."

Odpovím stejným pokrčením nosu. „Levný toaletní papír a ten hrozný zvuk kapající vody tomu nijak nepřidává."

Obě na vteřinu zmlkneme a posloucháme.

Amy se mrkne na hodinky. „Radši už pojďme, ať neuděláme špatný dojem."

Jdu za ní. Kaštanové vlasy má upravené do tak úhledného drdolu, že působí až neskutečně. Její parfém je nenápadný, květinový. Můj je příliš silný, až nepříjemně sladký, celé dopoledne mě dráždí v nose. Když se přidáme k osmnácti dalším nováčkům seřazeným na konci třídy, zvedne Brian, jeden z našich instruktorů, dlaň natočenou směrem k nám.

„Ehm."

Nastane ticho. Zajímalo by mě, jestli ještě někdo jiný cítí totéž, co já. Dusím v sobě nutkání křičet, protože – teď vážně – jak těžké tohle může být? Mám v plánu přijít do práce, pak vzlétneme, vytáhnu tácy s jídlem, rychle je vrátím nazpátek a hotovo. Čekám, že jakmile pasažéři dostanou najíst a napít, budou se schopni bavit sami díky zábavnímu systému na palubě. A představuju si, že po přistání budu mít spoustu času, kdy si budu moct jen tak ležet u hotelového bazénu nebo chodit po místních trzích.

Uvědomuju si, že Brian ještě pořád mluví, a tak se jej přinutím poslouchat.

„Nemusíte si ani sedat, protože hned půjdeme do přípravného prostoru a budeme trénovat s výcvikovým vybavením."

Couráme se do chodby, kde se shromáždíme a necháme se odvést Dawn, Brianovou spolupracovnicí. Jdeme za ní dolů po schodech a přes hlavní recepci. Jakmile Dawn naťuká na klávesnici kód, dostaneme se do malé místnosti. Všude po stěnách visí na kolíčcích hory špinavých overalů.

„Všichni mě poslouchejte prosím. Je potřeba, abyste si přes uniformu oblékli tento overal. Boty si odložte do spodního regálu a nasaďte si bílé návleky."

Ztuhnu. Všichni kromě mě začnou overaly sundávat z kolíčků a hledat správnou velikost. Panebože, tohle nezvládnu. Jsou tak hrozně špinavé. Vypadají, že je nikdo nepral celou věčnost.

„Juliette? Máte nějaký problém?" zeptá se Brian s přehnaně ustaraným výrazem.

„Ne, žádný," usměju se.

Otočí se. „Teď, dámy, pro ty z vás, které mají na sobě sukni. Ujistěte se, že máte zcela zakryté nohy. Suché zipy dokážou na punčochách nadělat paseku."

Sakra, budu to na sebe muset navléct. Vklouznu do rukávů a zapnu si knoflíky. Nevím, proč jsem se namáhala a dávala si uniformu vyčistit. V plandavé kombinéze s elastickým materiálem u kotníků vypadám směšně. To jediné, co mi chybí, je ochranná maska a bude to vypadat, že se chystám vyšetřovat místo činu. Dokonce i Amy vypadá méně dokonale než obvykle.

„Bude sranda," zašeptám směrem k ní.

Amy celá září. „Nemůžu se dočkat, až si vyzkouším praktický výcvik. Sním o tom už odmala."

„Opravdu?“

Jak může někdo odmala snít o tom, že z něj bude servírka, třebaže v letadle? Když jsem byla malá já, měla jsem jiné plány. Velké, opravdové plány.

„Kdykoli, Juliette,“ zanotuje Brian, když mi přidržuje dveře.

Opravdu mi leze na nervy, a to budu jeho přítomnost muset snášet ještě dalších pět týdnů. Jdu za ním do obrovského skladu, do oddělení, kde se nachází různá letadla; některá stojí na zemi, jiná jsou na vyvýšených plošinách a vedou k nim schody. Doženeme ostatní, kteří procházejí kolem budovy. Přední dveře letadla se rozrazí, několik lidí v overalech vyběhne ven a sjede po skluzavce dolů. Dveře obsluhuje nějaký uniformovaný člen posádky, který do pronikavého alarmu štěká instrukce: „Skoč! Skoč!“

Rychle procházíme kolem, dokud se Dawn a Brian nezastaví vedle nafouknutého stříbřitě šedého objektu podobnému dětskému skákacímu hradu. „Ještě než nasedneme na záchrannou skluzavku, probereme si vybavení nezbytná pro přežití. Přistání na vodě budeme od této chvíle říkat ‚nouzové přistání‘…“

Dawnin hlas slábne, jak přestávám poslouchat. Znám statistiky. Můžou tomu říkat, jak chtějí, ale šance na přežití není při přistání na vodě nijak vysoká.

Přesně v pět hodin nás přes bránu vypustí ze zajištěné zóny zpět do skutečného světa.

Z řevu letadel nízko nad hlavou a provozu ve špičce jsem na chvilku dezorientovaná. Vdechuju studený, čistý vzduch a vydechuju páru. Skupinka se rozdělí na ty, kteří jdou k parkovišti, a na nás, kteří zamíří k Hatton Cross. Jejich vzrušené brebentění poslouchám jen napůl. Skupinka se znovu rozdělí; ti, kteří jedou autobusem, se oddělí první a my ostatní včetně Amy zamíříme do metra. Cestou na nástupiště jdeme vedle sebe.

„Dneska nejedeš na západ?" zeptá se. „Myslela jsem, že vlak do Readingu odjíždí z Heathrow."

Chvilku váhám, než odpovím: „Jedu na návštěvu ke kamarádce do Richmondu."

„Tak to musíš mít víc energie než já. Jsem tak unavená, že si ani neumím představit, že bych dneska večer měla ještě někam jít. A chci si ještě projít poznámky."

„Je pátek večer," poznamenám.

„Jo, ale chci si všechno zopakovat, dokud to mám čerstvě v hlavě," odpoví Amy.

„Tak to beru; už vím, vedle koho si sednu u zkoušek," usměju se.

Amy to pobavilo. Předstíraně se zasměju a pak už jen hledím ven z okna; světla uvnitř vozu vrhají náš odraz do venkovní tmy.

Amy vystoupí na Boston Manor. Zamávám jí a dívám se, jak míří ke schodům k východu, je vysoká a pyšní se svou uniformou.

Po přestupu ve stanici Hammersmith jsem mezi davem pasažérů v uniformě jediná.

V Richmondu zamířím do známé uličky. Přecházím silnici zahalená v kabátě, s taškou zařezanou do pravého ramene. Zvuk klapajících podpatků se odráží s každým mým rázným krokem. Vyhnu se rozbité lahvi a zamířím na okraj Richmond Green, kde se zastavím před honosným dobovým sídlem. Zde se opřu o zábradlí a přezuju se z podpatků do balerín. Přes hlavu si přetáhnu kapuci, nechám ji přepadnout přes čelo a pokračuji v chůzi po cestě. Zasunu klíč do dveří, vejdu a čekám, jestli něco neuslyším.

Ticho.

Beru to po schodech nahoru do nejvyššího patra, až se dostanu k bytu 3B. Jakmile jsem uvnitř, zůstanu stát a vdechuju příjemnou vůni domova.

Než bych rozsvěcela, spolehnu se raději na tlumené světlo akvária. Zabořím se do pohovky, z tašky vytáhnu oblečení, svléknu se, pečlivě složím uniformu a převléknu se do černých džín a svetru. Na telefonu zapnu svítilnu a bosá zlehka našlapuju do kuchyně, kde otevřu ledničku. Až na pivo, nějaké chilli a hotové makarony se sýrem v balení pro jednoho je skoro prázdná, ostatně jako vždycky. Usměju se.

Jdu zpátky do obýváku, zariskuju a rozsvítím boční lampu. Z tašky vytáhnu fotku, kterou položím na krbovou římsu. V dokonalém světě by byla zarámovaná, ale já ji ráda nosím s sebou, abych se na ni mohla podívat vždycky, když se mi zachce. Na fotce se šťastně usmívám po Natově boku – po boku muže, kterého si mám vzít. Přehodím si uniformu

přes levou ruku a zamířím do ložnice. Odložím kalhoty, halenku i sako na postel a v předklonu zabořím obličej do polštáře. Zhluboka se nadechnu, pak zvednu hlavu a rozsvítím všechna světla v místnosti. Od té doby, co jsem tu byla naposled, se nic nezměnilo. To je dobře.

Když otvírám prosklené posuvné dveře šatní skříně, všimnu si, že Natova rezervní uniforma pilota, jeho saka, košile a kalhoty jsou všechny úhledně pověšené, i když ne tak pěkně, jako to umím já. Opatrně mezi oblečením udělám asi třícentimetrové místo, zavěsím vedle jeho uniformy tu svou a nechám mezi nimi škvíru. Tak, jak by to mělo být. Odstoupím, abych se mohla pokochat pohledem, a přitom ve světle zahlédnu zlatý emblém na jeho čepici. Teprve pak dveře znovu zavřu.

Nakonec se vždycky zastavím v koupelně zkontrolovat lékárničku. Vidím, že byl nedávno nachlazený; inhalátor s mentolem a léky na kašel tu předtím nebyly.

Cestou do obýváku si z mísy na ovoce vezmu jablko. Stojím čelem opřená o okno, chroupu jablko po malých kouscích a dívám se na ulici pod sebou. Nikoho nevidím. Už je po špičce a vypadá to, že většina lidí už je usazená v pohodlí domova. Na rozdíl ode mě; já se nacházím na periferii života.

Čekání, to je to, co teď pořád dělám. Spousta čekání. A přemýšlení…

Vím toho o Natovi tolik. Hrozně rád lyžuje a vždycky krásně voní; z jeho kůže je cítit vůně

citrusového mýdla. Vím, že by chtěl být povýšený na kapitána nejpozději v pětatřiceti.

Znám jeho původ a zázemí do nejmenších podrobností: v dětství dovolená v Marbelle, Verbieru, Nice a Whistleru; hodiny tenisu, jízd na koni a kriketu; nesouhlas otce, když se rozhodl jít si za svým a splnit si sen stát se pilotem místo toho, aby pokračoval v jeho šlépějích a byl investičním bankéřem.

Jeho mladší sestra ho obdivuje, ale mě nemá ráda.

Z fotek na sociálních sítích vidím, že by potřeboval ostříhat; kudrnaté blond vlasy mu sahají skoro až po límeček.

To nejpodstatnější však je, že jsem si jistá tím, že někde hluboko uvnitř ke mně stále něco cítí. Nata jenom postihl chvilkový strach ze závazků. Přestože to pro mě tenkrát bylo zdrcující, teď už tomu všemu o něco líp rozumím. A tak, až nastane vhodná doba a vyjde najevo, že pracuju pro stejnou aerolinku, až Nate ocení všechno, co jsem byla pro záchranu nás dvou ochotná podniknout, pak do sebe všechno krásně zapadne.

Do té doby musím být trpělivá, i když je to těžké. Kdykoli jej vidím, nemůžu pak několik dní ani jíst.

Alarm na telefonu mě upozorní, že je nejvyšší čas odejít. Musela jsem sama sebe naučit této kázni, protože si uvědomuju, že některé věci člověku projdou jen jednou. Potom je z toho najednou dvakrát. A dřív, než si to stihne uvědomit, podstupuje čím dál větší riziko. Čas plyne jako ve snu – běží hrozně rychle. Podívám se, jestli už přistálo Natovo letadlo

z Chicaga. Ano – o pět minut dřív. Rychle zašmátrám v tašce a vytáhnu balíček Natových oblíbených čokoládových minimuffinů. Je to zvyk, se kterým nedokážu přestat – k seznamu na nákup přidávám i věci, které má rád on. Otevřu dvířka od mrazáku a zastrčím balíček až úplně dozadu, za maso a hrášek, které nikdy nerozmrazuje. Hrozně ráda bych muffiny nechala na nějakém viditelnějším místě, třeba u kávovaru, ale nejde to, takže se budu muset spokojit s tímhle. Doufám, že až je najde, na chvilku si na mě vzpomene. Moje seznamy na nákup byly vždycky plné potravin, které měl rád. Nikdy jsem na nic nezapomněla.

Vrátím se do ložnice, kde si z věšáku vezmu uniformu. V obýváku sundám z krbové římsy fotku a neochotně ji dám znovu do tašky. Nazuju si baleríny a zhasnu boční lampu. Pestrobarevné ryby doplavaly do rohu akvária, odkud mě pozorují. Obzvlášť jedna ošklivá na mě zírá s otevřenou pusou. Nate ji pojmenoval Duha. Vždycky jsem ji nesnášela.

Ztěžka polknu. Nechce se mi odejít. Tohle místo je jak pohyblivý písek, vždycky mě celou pohltí.

Vezmu si tašku a při odchodu za sebou tiše zaklapnu dveře. Jdu na vlak, který mě odveze do mého bytu v Readingu. Do bytu podobnému krabici od bot, bytu velikosti poštovní známky, do mého domečku pro panenky. Domov se tomu říkat nedá, protože bydlet v něm se podobá čekání v odletové hale života. Čekání, nic než čekání na to, až se pro mě znovu otevře brána ke skutečnému životu.

2

Ležím v posteli a protahuju se. Díkybohu, že je víkend. I když je aerolinka v provozu dvacet čtyři hodin denně, školení jsou naplánovaná jen na normální pracovní dny. Dneska večer se chystám do luxusního hotelu v Bournemouth na dětskou charitativní akci s rautem, kde budou ryby a mořské plody. Už se těším, i když formálně pozvaná nejsem. Není totiž potřebná žádná rezervace, a jak už jsem u podobných akcí zjistila, nijak na tom ani nezáleží – samozřejmě pokud se člověk patřičně obleče, chová se přijatelně a zbytečně na sebe neupozorňuje. Lidi se málokdy ptají, proč tam jste, a u sbírkových akcí dává smysl, že čím víc zúčastněných, tím líp.

Vstanu, osprchuju se, obleču a zmáčknu tlačítko kávovaru. Miluju zvuk a vůni toho, když se melou

kávová zrna. A když, jako každý den, na vteřinu nebo dvě zavřu oči, dokážu si dokonce i namluvit, že jsem doma. Tyhle drobnosti mě udržují při životě. Během popíjení hořkého espressa si v tabletu prohlížím zprávy. Bella, organizátorka dnešní akce, vždycky zveřejňuje spoustu fotek z těch předešlých. Sama je na většině z nich. Usmívá se, melírované vlasy má perfektně upravené a šperky, které jsou obvykle ze zlata nebo safírů, na ní vypadají draze, a přesto jaksi neokázale. Je dokonalá jako vždycky. Bella vyniká v tom, jak snadno dokáže sehnat peníze na dobrou věc. Díky tomu vypadá jako skutečný samaritán a ani si nemusí špinit ruce. Jenže zorganizovat večírek a u toho proplouvat kolem se sklenicí šampaňského dokáže každý. Pokud by chtěl člověk skutečně udělat nějakou dobrou věc, popíjel by levné víno a dobrovolně by se ujal něčeho nepopulárního. Ovšem největší životní dovedností Belly je umět skvěle zazářit.

Vtom uslyším zavibrovat telefon. Přišla zpráva.

Má spolubydlící se rozhodla uspořádat dneska večer párty. Kdo chce s vlky býti…:) Nechce se ti? Jasně, že taky pozvu i další lidi z kurzu. Amy

Jsem na vážkách. Čím víc přátel budu u aerolinky mít, tím líp pro mě. A kamarády teď opravdu potřebuju. Kvůli tomu, že jsem kvůli Natu Goldsmithovi pověsila svůj život na hřebík, mi z dřívějška skoro nikdo nezbyl. Tedy kromě těch, se kterými jsem

v kontaktu na sociálních sítích a hrstky odpadlíků z doby, kdy jsem dělala kompars u filmu. A pohybovat se v blízkosti Belly je jako rýpat se ve vlastním strupu. Jenže – čím víc se přiblížím jejímu světu, tím víc Bellina štěstí se na mě určitě přenese. Nerozhodně zírám na telefon a poslouchám déšť stékající po venkovním okapu.

Když jsem si čtrnáct dní poté, co mi Nate sdělil onu šokující zprávu, balila věci, stál u mě a snažil se mne uchlácholit.

„Zaplatil jsem ti šestiměsíční nájem na jednom super místě v Readingu. Ber to jako dárek. Taky tě tam odvezu a pomůžu vyřídit všechno, co bude potřeba, aby ses mohla usadit."

„Proč Reading?"

„Chvilku jsem tam bydlel během školení a je to fantastické místo na nový začátek. Žije to tam."

„Opravdu?"

Nebyl k zastavení, čímž mi ve své špatné finanční situaci bolestně naznačoval, jak moc se mě chce zbavit. Aspoň že přestal donekonečna omílat, ať se znovu nastěhuju ke své pomýlené matce. Byt byl čistý, v jakémsi „základním stavu" a se všemi elementárními věcmi nezbytnými pro praktický nudný život. Pohledem jsem zkoumala obývák, ve kterém jsme spolu v trapném tichu nehybně stáli. Myslím, že čekal na poděkování.

„Sbohem, Elizabeth."

Opravdu jen Elizabeth? Do prdele! Co se stalo s Lily, miláčkem, drahouškem, zlatíčkem? Než

v tichosti odešel, políbil mě ještě na čelo. Ticho, které po něm zůstalo, se v místnosti odráželo jako ozvěna. Když jsem se pak z okna dívala přes rozmazané dešťové kapky ven a sledovala mizející zadní světla Natova auta, vřel ve mně vztek a ponížení. Milovala jsem ho, a přesto jsem nebyla schopná zabránit mu v jeho největším životním omylu. Byl přece můj. Psychicky zlomená jsem se posadila na tvrdou pohovku v pokoji. A právě v tom okamžiku se zrodil můj „*Akční plán*". Elizabeth/Lily mizela zpět v zámotku a čekala na to, až se vylíhne jako Juliette – mé prostřední jméno – a dokončí přeměnu ve společenského motýla.

Hmm. Takže teď kam… Amy? Bella? Amy? *Jedna*, *dvě*… sáhnu pod konferenční stolek po kabelce, zapátrám v ní po peněžence, vytáhnu minci a hodím si. Panna – Bella, orel – Amy. Mince se na stole rozkmitá a zůstane ležet na orlu. Bella tentokrát prohrála. Píšu Amy odpověď: *Moc ráda přijdu*.

Mám už i adresu, a zůstává tak jediný problém – čím zaplnit den. S tím, jak budu vypadat, si nemusím dělat velké starosti – jde jen o malou domácí párty. Venku je šedivo, skoro tma. Přecházím po malé místnosti sem a tam a dívám se, jak venku září světla aut do bodajícího deště. Měla bych se naučit řídit. Pak bych mohla vyrazit do Richmondu hned. Mohla bych sedět venku před Natovým domem a ani by nevěděl, že tam jsem. Bylo by tak uklidňující být mu nablízku. Osprchuju se, natáhnu si džíny a černý svetr, popadnu botasky a kabát a rychle vyrazím na nádraží.

Ukazuje se, že déšť je skutečný dar z nebes. Kdo by si pomyslel, že po tolika deštivých létech mi najednou přijde jako luxus, že se při postávání v průchodech a dveřích obchodů budu moct schovávat pod kapucí. Matka příroda stojí při mně. V tomto smutném dni na konci ledna jsou lidé roztěkaní, chodí pod rozevřenými deštníky se sklopenými hlavami a shrbenými zády. Z vody odstřikující z kol aut se postupně stává břečka. Nikdo si mě nevšímá.

U Nata v obýváku se svítí, nejspíš se dívá na nejnovější seriál nebo nějaký film na Netflixu. Stýská se mi po něm. Není to poprvé, co lituju své kapitulace. Ve slabé chvilce hrozí, že nezvládnu nutkání přeběhnout ulici a rozrazit dveře jeho bytu. Ale musím hrát podle pravidel, jinak si mě nebude vážit. Podruhé už bude všechno podle mého scénáře.

Z Amyina bytu vyřvává taneční hudba ve stylu Ibizy. Ještě že je nad kadeřnictvím, jinak by spořádaní sousedé už dávno zavolali policii. Stisknu bzučák, ale pak si uvědomím, že dveře jsou otevřené, a vejdu dovnitř. Nejdřív vyjdu po schodech nahoru a pak dveřmi do bytu, kde najdu rozesmátou Amy s hlavu zvrácenou dozadu a s lahví piva v ruce. Na okamžik se zarazím. Když mě zpozoruje, přijde blíž a políbí mě na obě tváře.

„Pojď dál! Jsem moc ráda, že jsi mohla přijít. Tohle je moje spolubydlící Hannah," ukazuje na ženu v zadním rohu místnosti, „a některé další už znáš… Oliver, Gabrielle…"

Zbytek Amyiných přátel zaregistruju jen krátce: Lucy, Ben, Michelle… beru si lahev piva, i když pití z flašky nesnáším. Při popíjení si zdvořile povídám s Oliverem, což je těžká práce, protože je to jeden z nejtišších lidí v kurzu. Zachrání mě až Amy, která se zdá být pevně rozhodnutá pořádně se dneska večer odvázat. Je to docela příjemný večer – tancujeme, Amy flirtuje. Měla jsem ji špatně přečtenou, myslela jsem si, že pro mě nebude nijak užitečná, ale teď mám v úmyslu držet se jí nablízku a poznat ji lépe. Užívám si každého okamžiku, hodně a upřímně se směju. Takhle dobře jsem se nebavila od té doby, co… no ani si přesně nevzpomínám. Ale určitě to bylo s Natem.

Je to už skoro sedm měsíců, kdy se Nate objevil v jedné kapitole mého života jako v nějaké scéně z milostného románu. Když jsem na hotelové recepci zvedla oči od počítače – jako vždy s profesionálním úsměvem na rtech – měla jsem co dělat, abych hlasitě nezalapala po dechu. Ten muž přede mnou vypadal, že si ze života vzal všechno nejlepší a to nepříjemné nebo smutné ze sebe naopak setřásl. Pod čepicí se mu vlnily blond vlasy, pleť měl jemně opálenou. Těsně za ním se od mramorové podlahy odrážel zvuk kroků jeho posádky ve stejných uniformách.

„Určitě pro nás najdete nějakou last minute rezervaci, že? Problémy s motorem nás donutily vrátit se na Heathrow, a tak tu neplánovaně musíme zůstat přes noc."

Za celých osm měsíců práce pro Airport Inn bylo tím nejvíce vzrušujícím zážitkem to, jak jedna neznámá celebrita propašovává do svého pokoje dvě ženy, přičemž ani jedna z nich nebyla jeho manželkou.

„Pracujete dnes večer?" zeptal se Nate, když jsem mu podávala kartu od pokoje – záměrně jsem si jeho ubytování nechala až na konec.

„Končím v osm," odpověděla jsem a cítila, jak se ve mně znovu probouzí vzrušení z očekávání *čehosi*.

„Neukázala byste nám ty nejlepší bary v okolí?"

„Samozřejmě."

Tu noc jsem se i já stala hotelovým hostem – bylo to nevyhnutelné. Rozhodla jsem se jej okouzlit už v okamžiku, kdy jsme se do sebe zaklesli pohledem.

A za šest týdnů jsem se stěhovala do jeho bytu…

„Juliette?"

„Promiň, Amy, byla jsem duchem nepřítomná."

„Chceš tu přespat na pohovce?"

Zběžně si prohlédnu pokoj, překvapená, že zůstalo jen pár osob. Matně jsem si uvědomovala, že se lidi loučili a Oliver mi nabízel svezení, ale nechtělo se mi pryč. Amy se mi bude hodit jako dobrý společenský kontakt. Nicméně se rozhodnu odejít.

Vytáhnu z tašky telefon. „To je dobrý, díky. Musím se vrátit."

V taxíku si otevřu Twitter, abych si prohlédla fotky z Belliny akce. Jak tak pročítám pochvalné komentáře, je mi jasné, že se jedná o další úspěch krásné Belly. Její postava se ve světlech z dálnice na fotkách

střídavě zvýrazňuje a slábne. Vypadá úžasně – jako nějaká ledová královna. Krk jí obepínají perly – nepochybně pravé – dlouhé blond vlasy má elegantně upravené. Na každé fotce se usmívá, obklopená významnými a dobromyslnými místními lidmi. Ukazováčkem objíždím její siluetu na displeji a přeju si, abych ji mohla vymazat stejně jednoduše jako nějaký obrázek.

Doma nervózně přecházím po bytě.

Po dlouhé úvaze sama sebe ujišťuju, že jsem se rozhodla správně, když jsem se jí dnes večer vyhnula. Ne že bych se s ní při této příležitosti chtěla sblížit, chtěla jsem ji jen pozorovat. Protože cvik dělá mistra. Až se rozhodnu, že nastal správný čas pro konfrontaci, budu mít vše naplánováno do posledního detailu.

Pomsta nejlépe chutná zastudena. A ta má se bude podávat mražená.

3

Zbývajících pět týdnů kurzu jsem roztěkaná. Stále pozorně sleduju, co Bella dělá na sítích, a když Nate není doma, chodím aspoň jednou týdně k němu do bytu. Hodně času taky trávím s Amy, která je ráda, když se spolu učíme. Ne že by mě to bavilo, ale aspoň mám důkaz, že mě má ráda a že mi věří. Její spolubydlící Hannah dělá na dálkových letech u jiné aerolinky a Amy je typ člověka, který se necítí dobře ve své vlastní společnosti. Je šestou ze sedmi dětí.

Konečně přišel náš „den na křídlech". Po všech těch nespočetných seskocích po skluzavce, nasazování protikouřových kukel a vstupech do zakouřených komor, kde jsme hasili fingovaný požár, po všech resuscitacích figurín, vzájemném nasazování pout a obvazování. Po tom nekonečném nácviku různých

situací, po návštěvách hangáru, učení se, jak zvednout a uložit zavazadlo do kufru, aniž byste si zničili záda, a, což bylo nejhorší, naslouchání Brianovu a Dawninu nekonečnému monologu…, po tom všem je to konečně tady. Vše se zdá být dobře načasované – objevují se první známky jara: narcisy, tenčí kabáty, delší dny, čerstvé začátky.

Všichni si potřeseme rukou s manažerem, který je podle Briana zřejmě „velmi důležitý", a děkujeme mu za lacině vyhlížející zlatý odznak. Přišpendlíme si jej na sako ke jmenovce a usmíváme se, při focení ještě o něco více. Nejenže se přesouvám do další fáze akčního plánu, ale taky to znamená, že už nebude žádný Brian. Všichni z kurzu dostali přidělený nějaký dálkový let, aby během něj měli více času na trénink. Příští úterý odlétám do Bombaje, Amy do Dalasu. Sedíme v blízké hospodě s nepříjemně ostrým světlem a tmavě vzorovaným kobercem (nepochybně zakrývá všechny možné skvrny) a společně oslavujeme u sklenky proseca.

„Na zdraví!" řekne Amy.

Přiťukneme si.

„Na zdraví!" opakuju.

Amy se dlouze napije. „Jsem z prvního letu nervózní, ty ne?"

„Ne."

Má odpověď ji zřejmě překvapila.

Jsem klidná, protože jsem si kontrolovala Natův plán a vím, že se prozatím naše pracovní cesty nesetkávají. V pondělí má letět do Nairobi. Vím to,

přestože si mě Nate smazal na facebooku, přestal mě sledovat a prostě mě totálně zrušil. Ale nezměnil si hesla. Abych mu však nekřivdila – neví o tom, že je znám. Takhle mi zůstala jediná možnost, jak aspoň zatím zůstat v obraze. Sociální média se pro mě stala nezbytným nástrojem. Amy o *Nickovi*, jak jsem ho přejmenovala, něco ví, ale nezná jeho skutečnou totožnost ani povolání. Ví prostě jen to, že jsme si ve vztahu dali pauzu. Amy je perfektní důvěrnice: vůči *Nickovi* je dostatečně kritická na to, aby mi byla oporou, ale ne zas tak kritická, aby mě nutila jej obhajovat. Něco jsem jí prozradit musela, protože sdílení tajemství je podstatou přátelství.

Zazvoní mi telefon. To je něco tak neobvyklého, že málem rozliju pití. *Tetička Barbara* – její jméno rozzáří displej. Rozhovor je krátký a nakonec v úterý do Bombaje nepoletím.

Moje matka je mrtvá.

Domov mého dětství se nachází v malé vesnici na jihu hned za tržním městečkem Dorset. Tolik lidí mi říká: „Ach, Dorset, miluju Dorset, je tam tak krásně!" A zmíní se přitom o moři. Ve skutečnosti je ale chalupa Sweet Pea uprostřed pustiny a pobřeží kdesi v nedohlednu. V bezprostřední blízkosti je pár roztroušených farem a ve vzácných okamžicích, kdy na svůj starý domov vzpomínám, si vybavím duby uprostřed vesnice obklopené kamennými domky a chalupami s doškovými střechami. Blízké kopce jsou protkané veřejnými chodníčky, jež mají v oblibě pěší turisté a pejskaři.

Trochu pozornosti odvede i to, že se na pohřbu ukáže otec. Zatímco Beatles vyřvávají *In My Life*, studuju v uličce naproti muže, kterého si spojuju se svými dřívějšími vzpomínkami. Bylo mi deset, když odešel naposled. Kouřil dýmku, tu vůni si pamatuju víc než jeho. Bolest v krku se zvětšuje se vzpomínkou na něj coby špatně maskovaného Santu. Jeho bujné kudrnaté hnědé vlasy se pod malou červenou čepicí s bílou bambulkou nedaly zkrotit.

Toto je teprve druhý pohřeb v mém životě a nějak mi uniká smysl hromadného veřejného smutku. Pokud někdo odejde, tak odejde. Zpočátku mě překvapilo to velké shromáždění lidí, ale brzy jsem si uvědomila, že je to kvůli Barbaře. Zdá se, že ji lidi mají opravdu rádi. Zatímco čeká, až se něco začne dít, šeptá lidem v přední uličce útržky z historie kostela; i přes zármutek je v jejím hlase patrný podtón pýchy. Napůl poslouchám také, protože je to pořád lepší než bezúčelně a tiše čekat.

„… původně třinácté století, víte. Stovky let shromáždění. Jen si to představte! Všichni ti lidé. V roce 1838, šestého ledna, na starý vánoční svátek jeden odmítavý pastor skoncoval se zvykem rozdávat chleba, pirohy s mletým masem a pivo…“

Kdosi zasyčí, aby tak upozornil na začátek obřadu.

„… a tak jsme se sešli, abychom oslavili život Amélie…“

Vstanu s kancionálem v ruce a zase se posadím. Matka by zuřila. Jednou vstane z mrtvých a bude

Barbaru pronásledovat za to, že ji nechala pohřbít v kostele. Barbara totiž prohlásila, že jelikož si Amélie za života dělala všechno po svém, bude teď pro změnu rozhodovat ona. Vidím vedle sebe její nadzvedávající se ramena. Blond vlasy se šedivými pramínky má úhledně sepnuté do drdolu, od hlavy až k patě je oblečená do černé, kterou narušuje jen stříbrný řetízek s křížkem. Já jsem v černé jen proto, že v mém šatníku převažuje. Poplácám Barbaru po paži, ale rychle ruku stáhnu zpět pro případ, že by mě za ni chtěla chytit.

Kněz přestává mluvit. Je konec.

Postavím se vedle Barbary u dveří, přikyvuju a děkuju za všechny projevy soustrasti. Sem tam si vzpomenu, že si mám na oči přiložit kapesník, nicméně bolest v krku je opravdová. Sama se slzám nepoddávám, protože se bojím, že jestli se rozpláču, nebudu už schopná přestat. Kolem mě proplouvají útržky vět.

Za chvíli se přišourá otec.

„Proč jsi přišel?“ zeptám se.

„Můžeme si popovídat u Barbary.“

U sendvičů z bílého chleba s odříznutou kůrkou, vajíčkem a řeřichou a šálku silného čaje si vzájemně vyměňujeme vzpomínky. Na otci jsou vidět všechny klasické známky stáří: bílé vlasy, brýle, vrásky a břicho, včetně silného kašle. Na šatech mu ulpívá kouř z dýmky.

„Amélie říkala, že jsi jednoduše zmizel,“ řeknu. „Že ti ani nestálo za to zůstat s námi v kontaktu.“

„No ano, ale připadalo mi správné, když jsem slyšel…, abych se za tebou přijel podívat."

„Na to je trochu pozdě. V devadesátých letech už telefony existovaly. I Amélie ho měla."

„Znovu jsem se oženil."

Nevím, co na to říct. Na přání k narozeninám, což byl jeho jediný pokus o kontakt, vždycky psával: *Drahé květince Lily*.

„Elizabeth Juliette Magnolia," usmívá se svému vlastnímu starému vtipu.

Vždycky říkal, že kdyby bylo na něm, jmenovala bych se Imogen. Jenže matka byla neoblomná. Zatímco v osmdesátých a devadesátých letech mívali lidi tradičně silnou trvalou, ramenní vycpávky a vyznávali konzumní životní styl, moje matka se rozhodla zůstat v šedesátých a sedmdesátých letech. Květiny, Beatles, večírky, drogy, pití. A zábava, zábava a zase zábava. Otec jezdil s kamionem dálkové trasy a omluvou mé matky bylo, že jí nedělá dobře být jedinou dospělou osobou v domě. Vypěstovala si strach z vrahů a zlodějů, kteří se v jejích představách řadili do úhledné fronty u vchodu hned v okamžiku, kdy otec odešel do práce.

Otec si poklepe na hodinky. „Musím jít na vlak. Měli bychom si přestat být cizí. Mám e-mail, napíšu ti ho. Třeba bys mě někdy mohla přijet navštívit?"

„Možná." Spíš ne.

„Víš, opravdu na tebe a na *něj* vzpomínám…"

„Sbohem," řeknu.

Vteřinku zaváhá. Na chvilku se vyděsím, že se mě pokusí obejmout, ale neudělá to.

„Na shledanou, květinko Lily."

Vrátím se zpět do místnosti plné cizích lidí. Amy se mi nabízela, že půjde se mnou, ale není pro mě lehké zbavovat se starých zvyků; nikdy jsem neuměla spojovat rodinu s přáteli.

„Doufám, že se ještě pár dní zdržíš," prohlásí Barbara. „Je potřeba, abys mi pomohla dát do pořádku dům."

Nedodá, že to je to nejmenší, co můžu udělat. Matka překvapivě zanechala poslední vůli. Svou pokroucenou logikou zřejmě usoudila, že tím odčiní minulost. A tak je teď ze mě hrdá výhradní majitelka chalupy Sweet Pea.

„Dneska večer tam zůstanu."

„Sama?"

„Sama."

„Na shledanou, Babs. Krásná hostina," říká vysoký, hubený muž s vycházkovou holí v ruce.

„Nashle. Opatrujte se," říká další žena, a než si vezme kabát, dotkne se zlehka tetiny paže.

Všichni se pomalu vytrácejí. Díky nespočetným nabídkám na pomoc je kuchyň bezvadně čistá. Každý rád pracuje, pokud je jedinou alternativou k práci společenská konverzace s lidmi, které ve skutečnosti nezná. A navíc o zemřelém, kterého znal ještě méně.

„Jsi si tím opravdu jistá?" zeptá se Barbara, když se balím, připravená na krátkou vycházku k chalupě Sweet Pea.

Zamávám malou baterkou – tou, kterou nám v práci doporučili koupit do posádkových ložnic v letadle. „Naprosto. Uvidíme se ráno."

Mé zásoby soucitu došly, toužím po samotě. Kromě toho mám tu pravou náladu na to čelit duchům.

Na silnici a pak dál po cestě se nese ozvěna mých kroků. Vytáhnu staré klíče, zhluboka se nadechnu a otočím klíčem v zámku. Dřevěná podlaha zaprská. Dělala to vždycky, ale všimla jsem si toho až teď, když je dům tichý.

V prvních letech býval plný lidí. Prostě *tam* jen tak byli; potloukali se po něm. Vzpomínám si na spoustu smíchu. Pronikavého, opilého, chichotavého. To si vybavuji zcela zřetelně. A pak taky *debaty*. Matka si vzala do hlavy, že co je na světě *špatně*, je to, že se lidi přestali vyjadřovat.

„Tony Blair ale debatuje," řekl kdosi.

„Princezna Diana taky ráda diskutovala," vložil se do toho další hlas. „A podívejte se, co způsobila její smrt. Osvobodila lidi natolik, že začali otevřeně vyjadřovat svoje emoce."

Čím víc jim alkohol stoupal do hlavy, tím víc debaty přehlušovaly hudební kulisu. Naučila jsem se zneviditelnit. Žádné dítě, které kazí zábavu. Můj bratr byl ale jiný. Když se o něm matka bavila s ostatními, používala slova jako „roztomilý", „zábavný" nebo „rozkošný", zatímco já jsem byla „tichá", „náladová" a „chladná".

Během posledních let, kdy nepřetržitý tok hostů ustal, už matka koncem odpoledne spávala. Televize

nebo rádio, někdy obojí zároveň, zůstávaly puštěné naplno. Ztlumila jsem zvuk, sundala jí boty a přikryla ji dekou. Jakmile jsem uložila do postele Willa, sedávala jsem v křesle, četla si nebo vymýšlela příběhy a hry.

Zaslechnu tikot hodin. Vždycky jsem ten zvuk nesnášela, dokonce i před „nehodou", tak to později všichni označovali. Z krbové římsy se na mě usmívá čtyřletý William Florian Jasmin. Kdyby záleželo na otci, jmenoval by se Nicholas. O šest let mladší než já, s vrozeným talentem okouzlovat lidi. Teď už je to jen bezvýznamná, zbytečná informace.

Zamířím k naleštěnému dřevěnému baru. Mezi náhodným výběrem alkoholu sedí překvapivě téměř plná lahev džinu. Otvírám ledničku a trochu se obávám toho, co najdu. Mezi hotovými jídly, několika cibulemi a třemi scvrklými jablky je šest plechovek s tonikem. Žádný citron nebo limety. Uvnitř mrazáku najdu několik tácků s ledem. S matčiným oblíbeným pitím v ruce jdu po schodech nahoru. Když otvírám dveře její ložnice, kostky ledu zacinkají tak, že leknutím poskočím. Nadechnu se vlhkého, chladného vzduchu.

Vejdu dovnitř a podlaha na známých místech zaprská. Jakmile otevřu dveře šatní skříně, praští mě do nosu typický matčin parfém – Opium. Nesnáším parfémy, které do očí bijí snahou něco kamuflovat. Ty parfémy, které mají zakrýt pach alkoholu a nedostatek péče o sebe. Při té vzpomínce se zachvěju a ohlédnu za sebe. Napůl čekám, že uvidím Amélii,

jak si nese po schodech nahoru pití na tácu ozdobeném dečkou. Dečkou, kterou se ze závislosti pokoušela udělat slušnou záležitost. Cítím kouř, přestože v tomto domě už léta nikdo nekouřil.

Vrátím se zpět k práci a sundám z tyče ve skříni ramínka, na kterých jsou hlavně dámské šaty. Prohlížím si jedny se vzorem růží a pak si je před sebou přidržím. Podívám se do zrcadla; nesluší mi. Bývaly její oblíbené. Kdysi, ještě než úplně propadla pití, je nosívala každé léto. Dopoledne, ještě před sklenkou vína k obědu, nás s Willem občas brávala do blízkého lesa, kde nás po cestě učila jména květin. Vzpomínám si na petrklíče, zvonky a náprstníky.

U cesty kdysi bydlela jedna rozená zahradnice, jejíž zahradu především na jaře Amélie zbožňovala. Tato paní zemřela krátce po *nehodě*. Noví majitelé bungalovu chtěli místo předělat, léta stavebních prací však zničila veškerou jeho krásu. Tou dobou by si Amélie ale stejně už ničeho nevšimla anebo by jí to bylo jedno.

Otvírám zásuvky vestavěné skříně. Jsou nádherné, každá má na přední straně hezký motiv vyřezávaných květin. Nacházím spodní prádlo, punčochy, zatuchlé svetry a knihu pro zahrádkáře. Uvnitř přebalu jsou dvě vylisované sedmikrásky. Dopiju a vydám se dolů pro sáčky do odpadkového koše a další pití.

Poslední šuplík je lehčí, než jsem čekala. Když jej zprudka otevřu, vyletí ven tak, že ucouvnu. Kromě zažloutlé obálky přelepené vzadu páskou je prázdný. V okamžiku, kdy obálku roztrhnu, se mi všechno

znovu vybaví; hlavou mi víří potlačované vzpomínky, jak voda stékající po žlabu. A zasáhnou mě.

Utíkám se do koupelny vyzvracet. Stříkám si obličej studenou vodou a dávám pozor, abych v zrcadle nezahlédla svůj odraz. Musím odsud pryč.

Venku si zavolám taxík na nádraží. Po chvíli čekání na konci cesty u dřevěné branky spatřím, jak světla přijíždějícího taxíku ozáří přerostlý živý plot a dusivý břečťan. Vždycky jsem se bála, že chalupu pohltí. Musím zůstat silná a nedopustit, aby mě minulost dostihla. Tiše, schovaná ve tmě na zadním sedadle auta, polohlasně opakuji svou mantru, zatímco řidič poslouchá fotbal v rádiu.

Drž se plánu, *drž se plánu*.

Nenaplánuješ, *neuspěješ*.

Pokud se budu držet plánu, nemůže mi už nikdy nic ublížit.

4

Vystoupím z autobusu na Heathrow a vydám se ke dveřím Střediska předletové přípravy. V kantýně při objednávání dvojitého espressa zahlédnu v rohu volný stůl. Monitory nade mnou neustále aktualizují seznam lákavých destinací – Řím, Nairobi, Atény. Očima se zastavím u Los Angeles: své první destinace v roli člena posádky. Už abych byla daleko od chalupy Sweet Pea, Dorsetu a minulosti. Hlavou se mi honí spousta myšlenek.

Když se na obrazovce rozsvítí nápis *Posádka LAX se hlásí v místnosti devět*, vstanu, vezmu si svoje věci a zamířím k předletové briefingové místnosti. Dostanu přidělenou pracovní pozici v zadní části letadla.

Samotný let by byl o moc jednodušší, kdybychom neměli tolik pasažérů. Vstup do ekonomické třídy se

podobá příchodu na jeviště – cítím, jak mě v tichém očekávání pozorují stovky očí. Projíždím s vozíkem za rachotu lahví kolem cestujících, a když se zastavím u přidělené uličky v řadě třicet šest, téměř slyším, jak si v duchu vypočítávají, kdy se na ně dostane.

Usmívám se. „Lasagne nebo kuřecí kari? Červené nebo bílé víno?"

V první třídě je známý kuchař, který posádce a pasažérům rozdává tipy na vaření. Jsem v pokušení za ním jít; možná bych se od něj mohla dovědět něco nového, čím bych zapůsobila na Nata. Bohužel mě však zdrží příprava na podávání odpolední svačiny. A když už by to konečně šlo, zahájí piloti sestup.

Hned v autobusu začne posádka vymýšlet plány na volné dny.

„Nechce si někdo udělat okružní výlet po domech celebrit?" zeptá se kdosi.

Neumím si představit nic horšího než platit za to, že se budu moct chvilku dívat na to, jak sama nikdy nebudu žít. Místo toho jsem rozhodnutá jít zítra se skupinkou pěti lidí na brunch někde na pobřeží. Oproti Británii máme osmihodinový časový posun, takže tou dobou budu zřejmě potřebovat víc než jednu kávu. Před nikým jsem se nezmínila, že se jedná o můj první let. Prozradila jsem jen to, že jsem celkem nová a v LA jsem ještě nikdy nebyla. Nechci, aby věděli, že jsem úplný nováček. Slyšela jsem totiž o žertících, které zelenáčům vyvádějí – třeba že jim poručí odnést kapitánovi tašku na pokoj.

Pláž ve Venice.

Tak jsem tady, na místě tak známém, až mám pocit, že jsem se právě ocitla v nějakém filmu. Musím se štípnout, abych uvěřila, že jsem tady a že konečně poznávám Natův životní styl. Když si pomyslím… všechen ten čas, kdy jsem na něj čekala doma, zatímco on si skotačil po světě a užíval si. Jak jsem byla naivní. Dlouho si prohlížím obrovskou pláž, na které se pod vysokými štíhlými palmami cvičí. Upoutá mě i plavčíkova bouda. Párkrát jsem se u Babs dívala na *Pobřežní hlídku* a moc se mi to líbilo.

S kolegy – se svými dočasnými nejlepšími přáteli – se při procházce tržnicí na Boardwalk probírám stánky napěchovanými slunečními brýlemi, tričky a krystaly. Přitom uhýbám krásným, štíhlým lidem, kteří zde běhají, jezdí na bruslích nebo skateboardu. S úsměvem odmítnu umělce, který chce nakreslit můj portrét. Cítím se být v téměř naprosté pohodě.

Padne rozhodnutí, že na brunch zajdeme do restaurace s venkovním posezením. K jídlu si objednám omeletu z vaječných bílků a perlivou vodu.

„Nechceš nějaký koktejl?“ zeptá se vedoucí kabinové posádky Alan. „Pít můžeš, jenom musíš přestat minimálně dvanáct hodin před službou.“

„To mi starosti nedělá. Já moc nepiju,“ odpovím.

Všichni vyprsknou smíchy.

„No a co?“ ohradím se. „Je to pravda.“ Podívám se na ostatní u stolu – všichni se tváří hrozně vědoucně.

„To moc dlouho tvrdit nebudeš," podotkne Alan a dvakrát si zhluboka přihne z dlouhé štíhlé sklenice. „Dávám ti půl roku. Maximálně."

Ať se klidně smějí a myslí si svoje. Vypínám svůj přijímač.

Když při obsluze pasažérů během zpátečního letu procházím letadlem ve výšce deseti kilometrů nad Atlantikem, udržuje mě v chodu jen vědomí, že tato práce je pro mě pouhým prostředkem k cíli. Neustále musím reagovat na nesčetné požadavky cestujících a zažiju i jeden nepříjemný okamžik, kdy mě Alan přes interní telefon zavolá do první třídy k francouzskému pasažérovi, který se chce na něco zeptat.

„Copak on neumí anglicky?" zeptám se.

„*Ona*. Moc dobře ne. Proto potřebujeme tebe."

Jdu uličkou nahoru co nejpomaleji a přeju si, aby někdo omdlel anebo se našel člověk se spoustou komplikovaných otázek. Problém je v tom, že v žádosti o zaměstnání jsem to se svými znalostmi francouzštiny značně přehnala. Mám znalosti sotva průměrného maturanta. Nicméně risk vyšel a u milosrdně krátké ústní zkoušky jsem prošla s odřenýma ušima jen díky tomu, že jsem se pár týdnů předtím usilovně šprtala z audioknihy pro samouky a k tomu ještě předstírala silné nachlazení. Jakmile jsem vyšla ze zkušební místnosti, zaplavila mě taková úleva, že jsem na všechno ostatní přestala myslet. V tom momentě jsem viděla jen další zdolanou překážku a žádný potenciální budoucí problém.

S úsměvem se představím madam Chauvin. Je to starší usměvavá dáma, která s očekáváním spustí dlouhou řeč.

„To zvládnu," řeknu Alanovi, který servilně postává poblíž.

Pokrčí rameny a zmizí v kuchyňce.

Naučila jsem se nazpaměť jednu francouzskou větu, kterou zopakuji. „*Je ne parle très bien…*" Nemluvím francouzsky moc dobře. Můžete prosím mluvit pomaleji?

Madam Chauvin se zamračí, pak se opět usměje a zpomalí.

Nahnu se k ní tak, aby mě nikdo neslyšel. Zaznamenávám slova *bagages* a *Paris*. Tedy aspoň si to myslím.

Pořád ještě s úsměvem jí nabídnu *café au lait* a téměř bezhlesně dodám: „*Pas de problème.*"

Už už otvírá ústa, ale poplácám ji po paži a francouzsky řeknu „nemáte zač". Ještě než prchnu zpět do ekonomické třídy, požádám posádku v kuchyňce, aby dámě připravila kávu se třemi sušenkami, pokud možno čokoládovými.

Alan, který se opírá o pult a ťuká do iPadu, okamžitě všeho nechá a přes brýle na mě zamžourá.

„Co chtěla madam Chauvin?"

„Měla starost, co bude se zavazadly, až bude přestupovat na letadlo do Paříže."

„Aha. To je všechno?"

„No, taky říkala, že se jí stýská po vnoučatech a že už se těší, až je zase uvidí. Byla dlouho pryč na